

"Var fri igen!" — "nej!" hörs han svara,
Med ömt begär och fint behag:
"Marie! här är mig godt att vara;
Jag sitter der jag sitter jag."

10.

Der sitter han, der går han ledig;
Der jollar han i menlös frid;
Han får väl lof att vara sedig,
Då Tant och Mamma bo bredvid.
Han är ej mera yr och yster,
Men glad och luf, den lilla gud —
Kanske för mycket för en syster,
Kanske för litet för en brud.

Stockholm,

Tryckt hos J. Hårberg, 1824.

Salles i Björnstråhls Bokhandel i Stockholm.

GS 20

Maries Hjertkamrar.

Mitt hjerta är en landellig hydda,
Som har tre fyra kamrar blott,
Ej prälande, men likväl prydda,
Och der är alltid varmt och godt.
Varisist uppiga gardiner
Så ej fördunkla hyddan min,
Der solen hela dagen skiner,
Och hwem som helst kan titta in.

2.

En kammare har Mamma ensam,
En annan bor min Tant uti,
Den tredje är för fler gemensam,
Och, mina wänner! der bor ni.
Men! låra flickor! nog förstår ni
Jag äfwen har ett kabinett,
Och hwem bor der? Jo, gifva får ni!
Ni gifvar ändå inte rätt.

3.

Jo, wet ni der, sitter fången
En liten alltför rolig gäst —
Men, flickor! tyst — ty annars mången
Will kanske komma i arrest.

Han heter eljes Astrild, skallen!
Och är wäl intet känd af er?
Men, låra barn! er håpnad swallen,
Så ska ni snart få weta mer.

4.

Jo, Astrild heter han, den lufwen!
Och hans historia lyder så —
Jag kan wäl tro hur ni er grufwen
För hwad ni här ska höra på;
Jag kan wäl tro hur ni bewaken
För spejaren hwar enda stig
Ack! det gör intet stort till saken;
Han narrar er så wäl som mig!

5.

Men hör nu på, i hwilka grader
Den skåmska gossen mig beswel!
I början höll han serenader
Och war så gråtögd och så blek.
Jemt återför hans ömma luta
De suckar windarna förströ;
Jemt hotar han — att aldrig sluta,
Och slutar jemt med hot — att dö.

6.

Nog, må ni tro, jag stängde wägen
Och syntes ömsom döf och stött —
Men ack! han war så öm, så trågen;
Och tänk om stackarn hade dött!

En gång — jag wet ej af hwad sprittning
Mitt hjerta kom liksom på glänt —
Men flux! tog han det i besittning,
Förän jag wiste hwad som händt.

7.

Men nu — ej gret han mer, ej wel han
För något hot och något frus:
”J gummor! maken åt er!” skrek han,
”J flickor! jag vår om mitt hus.”
Långt wärre, än Kung CARL i Bender,
Han larmade och tog ej fred —
Och jag skref opp i min kalender
Det enda jordskalf hyddan led.

8.

Jag tror att flickorna fått rymma,
Och gummorna bo tämlig trångt,
Om jag ej wäpnat af den grymma,
Förän han komma fick för långt.
Jag narra'n in i kabinettet
Och pang! stöt regeln utanför —
Nu, låra flickor! wet ni sättet,
Hur man despoten ödmjukt gör.

9.

Men när hans yrsla war förgången!
Och frid med grannarne som förr,
Jag twelte synd om stackars fången
Och öppnade hans fångseldörr: